Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

4. listopada 2018.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Uredba (EZ) br. 44/2001 – Priznavanje i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Rok određen pravom zamoljene države članice za izvršenje naloga o blokadi imovine – Primjenjivost tog roka na nalog o blokadi imovine ishođen u drugoj državi članici koji je proglašen izvršivim u zamoljenoj državi članici”

U predmetu C-379/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud, Njemačka), odlukom od 11. svibnja 2017., koju je Sud zaprimio 26. lipnja 2017., u postupku koji je pokrenuo

Società Immobiliare Al Bosco Srl

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik vijeća, A. Rosas, C. Toader (izvjestiteljica), A. Prechal i E. Jarašiūnas, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M. Aleksejev, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 11. travnja 2018.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za njemačku vladu, T. Henze, J. Techert i M. Hellmann, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, M. Heller i M. Wilderspin, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 20. lipnja 2018.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 38. stavka 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.).

2 Zahtjev je podnesen u okviru postupka koji je pokrenulo društvo Società Immobiliare Al Bosco Srl (u daljnjem tekstu: Al Bosco) nastojeći ishoditi izvršenje u Njemačkoj, zabilježbom hipoteke na nekretninama radi osiguranja tražbine, naloga o blokadi, koji je izdao Tribunale di Gorizia (Sud u Goriziji, Italija) protiv Guntera Hobera i koji je u Njemačkoj izvršivim proglasio Landgericht München (Zemaljski sud u Münchenu, Njemačka).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 2., 6., 10., 16. i 17. Uredbe br. 44/2001 glase kako slijedi:

„2. Određene razlike između nacionalnih pravila koja reguliraju nadležnost i priznavanje presuda, onemogućavaju nesmetano funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Nužno je da države članice koje ova uredba obvezuje usvoje propise za ujedinjavanje pravila o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima te za pojednostavljivanje formalnosti s ciljem brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka.

[…]

6. Kako bi se postigao cilj slobodnog protoka sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potrebno je i prikladno da pravila kojima je uređena nadležnost i priznavanje sudskih odluka te njihovo izvršenje budu uređena pravno obvezujućim i izravno primjenjivim pravnim instrumentom Zajednice.”

[…]

10. U svrhe slobodnog kretanja sudskih odluka, sudske odluke donesene u državi članici koja je obvezana ovom uredbom moraju se priznavati i izvršavati u drugoj državi članici obvezanoj ovom uredbom […]

[…]

16. Uzajamno povjerenje u zadovoljavanje pravde unutar Zajednice opravdava da sudske odluke donesene u nekoj državi članici automatski budu priznate bez potrebe bilo kakvog postupka osim u slučajevima njihova osporavanja.

17. Na temelju istog načela uzajamnog povjerenja, postupak kojim se postiže izvršivost sudske odluke iz jedne države članice u drugoj državi članici mora biti učinkovit i brz. S tim ciljem, izjava da je sudska odluka izvršiva zapravo mora biti izdana automatski, nakon [posve] formalnih provjera podnesene dokumentacije, pri čemu ne smije postojati bilo kakva mogućnost da se sud po službenoj dužnosti pozove na bilo koji od razloga za neizvršenje u skladu s ovom uredbom.”

4 Članak 38. stavak 1. te uredbe određuje:

„Sudska odluka donesena u državi članici koja je i izvršiva u toj državi izvršava se u drugoj državi članici ako je, po zahtjevu bilo koje zainteresirane stranke, u njoj proglašena izvršivom.”

5 Članak 41. navedene uredbe određuje:

„Sudska odluka proglašava se izvršivom odmah po dovršetku formalnosti iz članka 53., bez bilo kakvih provjera iz članaka 34. i 35. Stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje sudske odluke u toj fazi postupka nema pravo davanja bilo kakvih primjedbi u vezi s predmetom.”

6 Na temelju članka 66. stavka 2. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.), kojom je stavljena izvan snage Uredba br. 44/2001:

„[…] Uredba (EZ) br. 44/2001 nastavlja se primjenjivati na sudske odluke donesene u sudskim postupcima koji su pokrenuti, na vjerodostojne isprave koje su formalno sastavljene ili registrirane te na sudske nagodbe koje su potvrđene ili sklopljene prije 10. siječnja 2015., a koje spadaju u područje primjene te uredbe.”

Njemačko pravo

7 Članak 929. Zivilprozessordnunga (Zakon o građanskom postupku, u daljnjem tekstu: ZPO), naslovljen „Potvrda o izvršivosti; rok za izvršenje” dio je dijela 5. o blokadi imovine, na temelju knjige 8. ZPO-a o mjerama izvršenja. U stavcima 2. i 3. te odredbe propisano je:

„2. Izvršenje naloga o blokadi imovine nije dopušteno nakon isteka roka od mjesec dana počevši od datuma kada je nalog predan ili dostavljen stranci na čiji je zahtjev izdan.

3. Dopušteno je izvršenje prije dostave naloga o blokadi imovine dužniku. Ipak, to će izvršenje biti bez učinka ako do dostave nije došlo tijekom tjedna nakon izvršenja i prije isteka roka za izvršenje određenog u prethodnom stavku.”

8 Na temelju članka 932. ZPO-a, naslovljenog „Blokada imovine koja se provodi upisom hipoteke”:

„1. Izvršenje blokade nekretnine […] provodi se upisom hipoteke kao osiguranja potraživanja […].

[…]

3. Zahtjev za upis hipoteke jednakovrijedan je, u smislu članka 929. stavaka 2. i 3., izvršenju naloga o blokadi imovine.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

9 Al Bosco, društvo koje posluje nekretninama uređeno talijanskim pravom, ishodio je 19. studenoga 2013. pred Tribunale di Gorizia (Sud u Goriziji, Italija) nalog o blokadi pokretne i nepokretne imovine Guntera Hobera u iznosu do milijun eura.

10 Landgericht München (Zemaljski sud u Münchenu) proglasio je 22. kolovoza 2014. taj nalog o blokadi imovine izvršivim u Njemačkoj na temelju Uredbe br. 44/2001.

11 Dana 23. travnja 2015. Al Bosco je zatražio upis hipoteke na dužnikovim nekretninama koje se nalaze u Njemačkoj, odnosno na stanu u suvlasništvu i dvama podzemnim parkirališnim mjestima. Njegov zahtjev odbio je Amtsgericht München – Grundbuchamt (Zemljiišnoknjižni odjel Općinskog suda u Münchenu, Njemačka).

12 Al Bosco je osporavao odluku navedenog suda pred Oberlandesgerichtom München (Visoki zemaljski sud u Münchenu, Njemačka). Potonji je odbio to pravno sredstvo zbog isteka jednomjesečnog roka predviđenog člankom 929. stavkom 2. ZPO-a. Naime, taj je sud ocijenio da se taj rok primjenjuje na izvršenje naloga o blokadi imovine koji je izdao talijanski sud i koji je, s obzirom na to da je bio priznat u Njemačkoj, sličan nalogu o blokadi koji izdaje njemački sud. Štoviše, on je utvrdio da se ta odredba ne odnosi na valjanost naloga o blokadi izdanog u drugoj državi članici, već na njegovo izvršenje koje podliježe *lex fori*.

13 Dana 15. lipnja 2016. Al Bosco je podnio žalbu protiv odluke Oberlandesgerichta München (Visoki zemaljski sud u Münchenu). U svojoj žalbi Al Bosco je naveo da je rok za izvršenje blokade imovine iz članka 675. talijanskog Zakonika o građanskom postupku – prema kojem rješenje kojim se odobrava blokada gubi svoje učinke ako nije izvršeno u roku od 30 dana od objave – bio poštovan jer su blokade imovine bile izvršene u roku od 30 dana od datuma izdavanja naloga od 19. studenoga 2013. To društvo smatra da se ne može zahtijevati poštovanje roka određenog njemačkim pravom povrh roka određenog talijanskim pravom.

14 Sud koji je uputio zahtjev pita se odnosi li se nacionalna odredba poput članka 929. stavka 2. ZPO-a na izvršivost rješenja kojim se nalaže blokada imovine, a na koje se primjenjuje, na temelju članka 38. Uredbe br. 44/2001, pravo države članice u kojoj je taj izvršni naslov donesen, ili se ta odredba odnosi na samo izvršenje izvršnog naslova izdanog u drugoj državi članici jer takva pravila u načelu spadaju pod pravo zamoljene države članice.

15 Sud koji je uputio zahtjev navodi da je temelj izvršenja u Njemačkoj naloga o blokadi imovine izdanog u drugoj državi članici nacionalna odluka o proglašenju izvršivosti. Ako se zahtijeva upis hipoteke radi osiguranja tražbine, tijelo nadležno za vođenje zemljišnih knjiga samostalno će ispitati pretpostavke za izvršenje određene njemačkim pravom. Naime, sud koji je uputio zahtjev smatra da je žalbeni sud pravilno kvalificirao blokadu imovine određenu u Italiji, s obzirom na njezinu funkciju, kao nalog o blokadi iz njemačkog prava koji se, u skladu s člankom 932. ZPO-a, izvršava putem zahtjeva za upis hipoteke te da takva kvalifikacija nije bila osporena u okviru žalbenog postupka. Pretpostavke za izvršenje koje se primjenjuju u predmetnom slučaju stoga su one predviđene odredbama njemačkog prava u području izvršenja naloga o blokadi imovine, osobito člankom 929. stavkom 2. ZPO-a.

16 Sud koji je uputio zahtjev napominje da, kad istekne rok iz članka 929. stavka 2. ZPO-a, nalog o blokadi imovine više se ne može izvršiti. U tom pogledu, taj sud pojašnjava da taj rok, kad se primjenjuje na odluke donesene u drugim državama članicama, počinje teći na dan dostave izjave o izvršivosti vjerovniku. Cilj je te odredbe zaštititi dužnika kako bi se spriječilo da odluke donesene nakon skraćenog postupka privremene pravne zaštite ostanu izvršive i da stoga njihovo izvršenje bude moguće tijekom relativno dugog razdoblja te unatoč eventualnim promjenama situacije.

17 Sud koji je uputio zahtjev ocjenjuje, s jedne strane, da je s pravnotehničkog gledišta rok za izvršenje vjerojatno uređen nacionalnim pravom suda koji odlučuje u postupku a da se pritom na njega ne primjenjuje Uredba br. 44/2001, kao što to proizlazi iz sudske prakse Suda (presude od 3. listopada 1985., Capelloni i Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, t. 16.; od 29. travnja 1999., Coursier, C-267/97, EU:C:1999:213, t. 28. i od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 69.). S druge strane, posljedica tog roka bit će prestanak izvršivosti tog naloga protekom određenog vremena. Učinak tog roka u konačnici se ne bi razlikovao od učinka poništenja izvršnog naslova u okviru žalbenog postupka. Posljedično tomu, primjena tog istog roka u odnosu na nalog o blokadi imovine koji potječe iz druge države članice može biti protivna sudskoj praksi Suda, prema kojoj primjena

postupovnih odredbi države članice izvršenja ne smije ugrožavati koristan učinak Uredbe br. 44/2001 nepoštovanjem njome utvrđenih načela (presude od 3. listopada 1985., Capelloni i Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, t. 21. i od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 69.).

18 Naposljetku, taj sud navodi da su nacionalna sudska praksa i doktrina podijeljene u pogledu dosega članka 929. stavka 2. ZPO-a. U tom su pogledu određeni njemački sudovi izjavili da se ta odredba odnosi na izvršivost naloga o blokadi imovine te se može primjenjivati samo na njemačke naloge o blokadi, dok su drugi tvrdili da se navedena odredba primjenjuje i na naloge o blokadi izdane u drugim državama članicama koji su proglašeni izvršivima u Njemačkoj. Sud koji je uputio zahtjev ocijenio je da valja ispitati poštovanje roka za izvršenje određenog pravom države članice izdavanja u okviru delibacijskog postupka i onog određenog pravom zamoljene države članice prilikom samog izvršenja.

19 Nadalje, kao aspekt komparativnog prava, sud koji je uputio zahtjev navodi da Tribunal Supremo (Vrhovni sud, Španjolska) smatra da i na presude donesene u drugim državama članicama koje bi trebale biti proglašene izvršivima u Španjolskoj, u skladu s člankom 38. i sljedećima Uredbe br. 44/2001, valja primijeniti rok za izvršenje od pet godina, predviđen člankom 518. Leya de Enjuiciamiento Civil (Zakon o građanskom postupku), koji se, među ostalim, primjenjuje na sudske odluke.

20 U tim je okolnostima Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud, Njemačka) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Je li u skladu s člankom 38. stavkom 1. Uredbe br. 44/2001 ako se rok predviđen pravom države izvršenja, na temelju kojeg se nakon proteka određenog vremena instrument više ne može izvršiti, primijeni i na funkcionalno usporediv instrument koji je izdan u drugoj državi članici te je u državi izvršenja priznat i proglašen izvršnim?”

O prethodnom pitanju

21 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 38. Uredbe br. 44/2001 tumačiti na način da mu se protivi to da se propis države članice poput onoga u glavnom postupku, koji propisuje primjenu roka za izvršenje naloga o blokadi, primijeni u slučaju takvog naloga izdanog u drugoj državi članici, a koji je postao izvršiv u zamoljenoj državi članici.

22 Najprije valja podsjetiti na to da se na temelju članka 66. stavka 2. Uredbe br. 1215/2012 Uredba br. 44/2001 i dalje primjenjuje na odluke donesene u sudskim postupcima pokrenutima prije 10. siječnja 2015. koji ulaze u područje primjene te potonje uredbe. To je tako u predmetnom slučaju jer je rješenje na temelju kojeg je nalog o blokadi koji je izdan u Italiji proglašen izvršivim u Njemačkoj doneseno 22. kolovoza 2014.

23 Iz teksta članka 38. stavka 1. Uredbe br. 44/2001 proizlazi da se sudske odluke donesene u državi članici koje su i izvršive u toj državi izvršavaju u drugoj državi članici ako su, po zahtjevu bilo koje zainteresirane stranke, u njoj proglašene izvršivima.

24 U svrhu izdavanja izjave o izvršivosti odluke donesene u državi članici različitoj od zamoljene države članice, kao što to proizlazi iz članka 41. Uredbe br. 44/2001, tijela zamoljene države članice moraju izvršiti samo formalnu kontrolu dokumenata koji se zahtijevaju u skladu s člankom 53. te uredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 13. listopada 2011., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, t. 28. do 30.).

25 Ograničena narav te kontrole opravdana je svrhom delibacijskog postupka, koja nije pokretanje novog postupka, već da se na temelju uzajamnog povjerenja u zadovoljavanje pravde unutar država članica pristane na to da se odluka koju je izdao sud države članice različite od zamoljene države članice izvrši u potonjoj njezinim prihvaćanjem u pravni poredak te države članice. Taj postupak stoga omogućava da odluka donesena u državi članici različitoj od zamoljene države članice u potonjoj proizvede učinke kakve ima nacionalni izvršni naslov (presuda od 13. listopada 2011., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, t. 31.).

26 Valja također podsjetiti na to da je Uredbom br. 44/2001 uređen samo delibacijski postupak izvršnih naslova koje je izdao sud države članice različite od zamoljene države članice te se on ne odnosi na samo izvršenje, na koje se i dalje primjenjuje nacionalno pravo suda pred kojim je pokrenut postupak, pri čemu primjena postupovnih pravila zamoljene države članice ne može ugroziti koristan učinak sustava egzekvature iz te uredbe povredom načela iz tog područja utvrđenih, izričito ili prešutno, samom navedenom uredbom (presuda od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 69.).

27 Stoga je potrebno kao prvo utvrditi odnosi li se rok iz članka 929. stavka 2. ZPO-a na izvršivost naloga o blokadi imovine koji je izdao sud države članice različite od zamoljene države članice ili se ta odredba odnosi na samo izvršenje.

28 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je cilj delibacijskog postupka priznavanje učinaka odluke druge države članice u zamoljenoj državi članici. To se priznavanje odnosi na posebna obilježja navedene odluke i pritom se zanemaruju pravni i činjenični elementi koji se odnose na izvršenje obveza koje iz nje proizlaze (presuda od 13. listopada 2011., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, t. 39.).

29 U predmetnom slučaju iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da je nalog o blokadi imovine koji je izdao Tribunale di Gorizia (Sud u Goriziji) proglašen izvršivim u Njemačkoj, u skladu s pravilima delibacijskog postupka.

30 Iz odredbi njemačkog prava, osobito članka 932. stavka 1. ZPO-a, proizlazi da se izvršenje naloga o blokadi nekretnina provodi upisom hipoteke radi osiguranja tražbine u zemljišnu knjigu. Nadalje, izvršenje naloga o blokadi imovine nije moguće nakon isteka roka iz članka 929. stavka 2. ZPO-a. Kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, navedeni rok za izvršenje ograničava izvršenje naloga o blokadi imovine, ali ne i njegovu valjanost.

31 Međutim, upis hipoteke radi osiguranja tražbine pri tijelu nadležnom za vođenje zemljišnih knjiga i rok za provedbu tog upisa obuhvaćeni su izvršenjem naloga o blokadi imovine koji je izdao sud države članice različite od zamoljene države članice, poput onog u glavnom postupku, koji postaje izvršiv nakon njegova priznavanja u zamoljenoj državi članici. Na taj upis i rok stoga se primjenjuju postupovna pravila utvrđena u njemačkom pravu za izvršavanje naloga o blokadi imovine.

32 Činjenica da primjena roka za izvršenje poput onoga iz članka 929. stavka 2. ZPO-a podrazumijeva vremensko ograničenje učinaka izvršivosti odluke koju je donio sud države članice različite od zamoljene države članice ne dovodi u pitanje tumačenje prema kojem je taj rok dio samog stadija izvršenja.

33 Naime, budući da zakonodavac Unije nije proveo usklađivanje samog izvršenja odluke koju je donio sud države članice različite od zamoljene države članice i koja je postala izvršiva u toj državi članici, primjenjuju se postupovna pravila zamoljene države članice koja se odnose na izvršenje.

34 Osobito valja utvrditi da, s obzirom na to da Uredbom br. 44/2001 nisu utvrđena pravila o izvršenju odluka koje je donio sud države članice različite od zamoljene države članice, potonja može u svojem pravnom poretku odrediti primjenu roka za provedbu izvršenja takvih odluka koje su u potonjoj priznate i proglašena izvršivima.

35 U tom pogledu ustaljena je sudska praksa da se, kad ta odluka postane dio pravnog poretka zamoljene države članice, njezina nacionalna pravila koja se odnose na izvršenje na tu odluku primjenjuju na isti način kao i na odluke koje su donijeli nacionalni sudovi (presuda od 13. listopada 2011., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, t. 40. i navedena sudska praksa).

36 Primjenjuju se samo postupovne odredbe zamoljene države članice. Naime, sudovi zamoljene države članice nisu obvezni primjenjivati eventualne odredbe nacionalnog prava države članice izdavanja kojima se u odnosu na izvršenje odluka sudova države članice izdavanja utvrđuju rokovi različiti od onih predviđenih pravom zamoljene države članice.

37 To je tumačenje potkrijepljeno uvodnom izjavom 26. Uredbe br. 1215/2012 u vezi s njezinim člankom 39., koji je uvrstio sudsku praksu iz točke 35. ove presude i prema kojem za odluku suda države članice treba smatrati kao da je donesena pred sudom zamoljene države članice.

38 Šire i sustavnije gledajući, valja primijetiti da je navedeno tumačenje poduprto i člankom 23. Uredbe (EU) br. 655/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi postupka za europski nalog za blokadu računa kako bi se pojednostavila prekogranična naplata duga u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2014., L 189, str. 59.), prema kojem se nalog za blokadu izvršava u skladu s postupcima primjenjivima na izvršenje istovrsnih nacionalnih naloga u državi članici izvršenja.

39 Takvo tumačenje ne može dovesti u pitanje ni to da činjenica da podnositelj zahtjeva nije poštovao rok iz članka 929. stavka 2. ZPO-a rezultira time da izvršenje naloga o blokadi imovine koji je izdao sud države članice različite od zamoljene države članice više nije moguće putem upisa hipoteke radi osiguranja tražbine u zemljišnu knjigu zamoljene države članice, iako je taj nalog i dalje izvršiv u državi članici izdavanja.

40 Naime, iako učinak priznavanja mora u načelu biti dodjela odlukama pravne snage i učinkovitosti poput onih koje uživaju u državi članici u kojoj su donesene, ne postoji razlog zbog kojeg bi se odluci prilikom njezina izvršenja trebali dodijeliti učinci koje istovrsna odluka donesena izravno u zamoljenoj državi članici ne bi proizvela (vidjeti u tom smislu presudu od 13. listopada 2011., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, t. 38. i navedena sudska praksa).

41 Stoga valja utvrditi da primjena roka poput onoga iz članka 929. stavka 2. ZPO-a odgovara zahtjevima sudske prakse spomenute u prethodnoj točki.

42 Naime, s jedne strane, u trenutku kad nalog o blokadi imovine koji je izdao sud poput talijanskog suda u glavnom postupku bude proglašen izvršivim u Njemačkoj, on u toj državi članici može uživati istu pravnu snagu i učinkovitost koje uživa u državi članici izdavanja. S druge strane, neprimjena roka za izvršenje iz članka 929. stavka 2. ZPO-a u odnosu na odluke iste vrste u zamoljenoj državi članici mogla bi rezultirati time da nalozi o blokadi koje su izdali sudovi države članice različite od Savezne Republike Njemačke, nakon što je priznata njihova izvršivost, proizvedu učinke različite od onih dodijeljenih nacionalnim pravom nalozima o blokadi koje donosi nacionalni sud, naime, mogli bi biti izvršavani bez vremenskog ograničenja ili u neproporcionalno dugotrajnom roku u odnosu na nacionalne odluke.

43 Štoviše, tumačenje prema kojem se rok određen za izvršenje naloga o blokadi odnosi na izvršivost odluka – koja je uređena postupovnim pravom države članice izdavanja, tako da bi se rok za izvršenje koji je možda predviđen potonjim pravom morao primjenjivati na izvršenje naloga o blokadi koje je izdao sud države članice različite od zamoljene države članice i koji su u potonjoj državi članici postali izvršivi – dovelo bi do neproporcionalnog opterećenja nadležnih tijela prilikom provedbe izvršenja. Kao što to sud koji je uputio zahtjev tvrdi u svojem zahtjevu za prethodnu odluku, u predmetnom slučaju njemačko tijelo zaduženo za vođenje zemljišnih knjiga ne može utvrditi predviđa li se pravom države članice u kojoj je izdan nalog o blokadi imovine rok za izvršenje ni pravila za to izvršenje niti je ovlašteno primijeniti pravilo prava te države članice.

44 Kao drugo, kao što to proizlazi iz točke 26. ove presude, valja ispitati može li primjena postupovnih pravila zamoljene države članice u okviru izvršenja ugroziti koristan učinak sustava predviđenog Uredbom br. 44/2001.

45 Kad je riječ o ciljevima Uredbe br. 44/2001, iz njezinih uvodnih izjava 2., 6., 16. i 17. proizlazi da joj je namjena osiguranje slobodnog protoka sudskih odluka iz država članica u građanskim i trgovačkim stvarima, pojednostavnjivanjem formalnosti s ciljem njihova brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja (presuda od 7. srpnja 2016., Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, t. 33.).

46 Taj se cilj, međutim, ne može postići ugrožavanjem drugog važnog načela, odnosno pravne sigurnosti upisa u zemljišnim knjigama, kako radi zaštite nositelja ondje upisanih prava tako i trećih osoba.

47 Takvo vremensko ograničenje izvršenja opravdano je i u odnosu na narav postupka blokade imovine, čije je obilježje njegov privremen karakter, jer je u pravilu podvrgnut zahtjevu hitnosti kako bi se osiguralo plaćanje tražbine čija se naplata čini ugroženom. To stajalište dijeli većina država članica kako bi pružile pravnu sigurnost prilikom naplate tražbina.

48 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, cilj tog vremenskog ograničenja izvršenja jest spriječiti da odluke donesene nakon skraćenog postupka ostanu izvršive i da stoga njihovo izvršenje bude moguće tijekom relativno dugog razdoblja te unatoč eventualnim promjenama situacije.

49 Štoviše, rok za izvršenje naloga o blokadi imovine, poput onoga iz članka 929. stavka 2. ZPO-a, ne ugrožava koristan učinak Uredbe br. 44/2001, s obzirom na to da se odluke donesene u državi članici različitoj od Savezne Republike Njemačke u načelu automatski priznaju i proglašavaju izvršivima u potonjoj državi članici, tako da se poštuje cilj te uredbe, koji se sastoji od osiguranja slobodnog protoka sudskih odluka. Taj rok, koji se primjenjuje kao postupovno pravilo za izvršenje naloga o blokadi imovine prema pravu zamoljene države članice, čini uvjet za izvršenje izvršnog naslova.

50 Jednomjesečni rok određen za izvršenje naloga o blokadi imovine, uključujući kad se radi o nalozima koje su izdali sudovi država članica različitih od zamoljene države članice, i koji počinje teći na dan dostave izjave o izvršivosti vjerovniku, ne podrazumijeva stvarnu opasnost da taj vjerovnik neće moći u zamoljenoj državi članici izvršiti nalog o blokadi imovine izdan u drugoj državi članici i koji je postao izvršiv.

51 Iz svih navedenih razmatranja proizlazi da na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 38. Uredbe br. 44/2001 treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da se nacionalni propis poput onoga u glavnom postupku, kojim se predviđa rok za izvršenje naloga o blokadi imovine, primijeni u slučaju takvog naloga izdanog u drugoj državi članici i koji je postao izvršiv u zamoljenoj državi članici.

Troškovi

52 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne naknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

Članak 38. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da se nacionalni propis poput onoga u glavnom postupku, kojim se predviđa rok za izvršenje naloga o blokadi imovine, primijeni u slučaju takvog naloga izdanog u drugoj državi članici i koji je postao izvršiv u zamoljenoj državi članici.

Potpisi